

	TASTE OF	
	LIMMUD	

Sjabbat 2 augustus 2008 / Rosj Chodesj (1) av 5768
 Sidra Masee, Bemidbar [Numeri] 33:1-36:13
 (Tanach blz. 340-348)
 Haftara voor Rosj Chodesj: Jesjaja 66:10-23
 (Tanach blz. 912-914)

Vertaling: Jochanan Ch. Belinfante
Voor het origineel:

www.limmud.org/publications/tasteoflimmud/5766/Maatot-Maasei

MASEE

Sidra Masee sluit het boek Bemidbar af. In deze sidra en de voorgaande (die meestal samen worden gelezen) voert Israël een oorlog tegen Midjan. Aan de stammen van Ruben, Gad en de helft van Menasse worden de Trans-Jordaanse gebieden gegeven op voorwaarde dat zij volmondig deelnemen in de gevechten om het land Kenaän te veroveren. De tochten van het volk gedurende de veertig jaren in de woestijn worden samengevat en de grenzen van Kenaän worden vastgesteld. De wetten betreffende het per ongeluk doden van een medemens en de asielsteden worden beschreven.

Utopia tegenover Rauwe Werkelijkheid - Jacqueline Nicholls

Jacqueline Nicholls is artieste en Joodse opleider. Zij doceert in het LSJS TaNaCH programma en heeft haar kunstwerken tentoongesteld via YaD Arts UK.

Aldus eindigt Bemidbar: Het volk van Israëls staat rustig bij de grens van het land Israël. Dit is het dan. Hun veertigjarige zwerftocht is voorbij en zij bereiden zich voor om hun toekomst onder ogen te zien. Maar om vooruit te kunnen kijken, moeten zij eerst terug kijken.

Sidra Masee begint met een opsomming van hun tochten met details over hun routes en verblijfplaatsen en een aantal markante verhalen. De gebeurtenissen die als vermeldenswaardig beschouwd worden in dit vreemde reisverhaal zijn: Egypte verlaten terwijl de Egyptenaren hun doden begraven; het klagen over watergebrek; en de dood van Aharon. Dit zijn niet de meest vanzelfsprekende hoogtepunten van deze veertig jaren. De wonderen worden niet genoemd: het manna, de zuilen van vuur en rook die hen op hun weg leidden, of zelfs de openbaring op de Sinaï.

Verder nog, aan het slot van de sidra, wanneer de tekst vooruitblijkt op de toekomstige vestiging in het land spreekt die over het vestigen van asielsteden. Dit is niet de gebruikelijke boodschap over de betekenis van het verlaten van Egypte met als doel een volk te worden dat vrij zal zijn om God te dienen in de Tempel (zoals bijvoorbeeld wordt gesteld in het lied Dajenoe op de seideravond).

In plaats van een poëtische beschrijving van ons Verbond met God en de opdracht te

zorgen voor een fysieke verblijfplaats voor Hem [in het Heiligdom], beschrijft de tekst wat te doen als iemand per ongeluk iemand anders doodt en diens verwanten uit zijn op wraak.

Maar voor wiens oren is dit vreemde reisverhaal en de regels over stedelijke planning bestemd? Dit is een geheel andere generatie dan die welke Egypte als slaven verliet. De mannelijke slaven waren allen gestorven vanwege de zonde van de verspieders. Deze generatie bestaat uit de mannen die in de woestijn geboren waren, die nooit de slavernij aan den lijve hebben ondervonden, maar die alles weten over de mogelijke bedreigingen van de menselijke samenleving. (Er moeten wel een heleboel oude vrouwen in de buurt geweest zijn, maar dat is een ander verhaal...) Deze generatie heeft geleefd met de gevolgen van klagen, mopperen en opstand. Zij zagen wat er gebeurde met Korach en zijn volgelingen en zullen beslist hun eigen onzekerheden over hun einddoel hebben gekregen.

Voor die generatie - noch voor ons die de laatste sidra van Bemidbar lezen - zijn er in de tekst geen grote visioenen van het vestigen van een ideale samenleving. Dit land vloeit zeker niet over van melk en honing, maar er zou wel eens onschuldig bloed kunnen vloeien. Als mensen samen leven is het leven immers lang niet altijd perfect. Terwijl wijzelf succesvol zijn, kunnen anderen echt in de problemen komen en hun doden moeten begraven, net als de Egyptenaren. Niet iedereen zal steeds tevreden zijn en er zal geen gebrek aan klachten zijn. De dood van Aharon herinnert ons aan falend leiderschap. Zijn dood kan verklaard worden als een verlate straf voor zijn rol bij het gouden kalf en voor zijn rol toen Mosjee op de rots sloeg.

Het is niet realistisch om te proberen een perfecte wereld te bouwen en daarbij de menselijke aard te negeren. Bij het presenteren van een visioen van hoe het leven aan de andere kant van de grens zou kunnen uitzien is het daarom van fundamenteel belang om te laten zien hoe je je voorstelt dat mensen correct zullen omgaan met ongelukken en ruzie in de samenleving. Dit getuigt van echte en oprechte bezorgdheid om hoe wij mensen ondanks al onze onvolkomenheden goed met elkaar moeten kunnen samenleven. Zo een instelling kan een realistische basis vormen voor een verbondrelatie tussen ons en de Eeuwige.

Een andere invalshoek - Andrew Levy

De Joodse indeling van de Tora in wekelijkse voorlezingen of sidrot zet het begin van elke sidra in de schijnwerper door het eerste belangrijke woord te gebruiken als naamgever voor die sidra. Maar, nu wij het einde van een van de vijf boeken van de Tora naderen, is het fascinerend te zien wat er gebeurt als je het laatste woord van elk van de vijf boeken analyseert.

Het laatste woord van elke van de vijf boeken is als volgt:

Genesis/Beresjiet - Bemitsrajiem (in Egypte)
Exodus/Sjemot - Maseehem (hun reizen)
Leviticus/Wajikra - Sinaï
Numeri/Bemidbar - (Jericho)
Deut./Devariem - Jisraëel

Hier hebben we het verhaal van het volk van Israël in een notendop. Eerst werd het volk gevormd in Egypte waarna hun reizen hen via Sinaï en Jericho uiteindelijk thuis in Israël brachten.